

Zveme vás na Otevřený den CSI – Praha – Emauzy

10.00	Zahájení	Ing. František Kopečný, VŘ CSI ČR
10.05	Vstupní modlitba	CSI Curych
10.15	Pozdrav otce biskupa Václava Malého	
10.20	Představení CSI	CSI Curych
10.30	Představení členů
mezinárodní rady CSI a CSI ČR	Ing. F. Kopečný + Libuše Hall
10.55	Hudební vložka	
11.00	Evropa, islám a svoboda
(včetně otázek a odpovědí)	MUDr. Roman Joch
12.00	Agape – lehké občerstvení pro všechny přítomné	
13.15	Hudební vložka	
13.20	Lidská práva a -
otroctví v našich dnech
(včetně otázek a odpovědí)	G. Wiebalk, Dr. John
Eibner, CSI Curych
14.20	Cesta Evropy
k náboženské svobodě
(včetně otázek a odpovědí)	otec Petr Kolář, SJ
15.20	Hudební vložka	
15.25	Závěrečná modlitba a závěr	Ing. F. Kopečný + Libuše Hall

**Zveme vás 16. října 2010 do areálu kláštera v Emauzích,
Praha, Nové Město Vyšehradská ulice**
(vychází z pravého horního rohu Karlova náměstí)

Slovo úvodem

Dostáváte už letošní pátý Magazín KLN. Je to poslední vydání před naší organizací Výroční konference CSI a v návaznosti na ni také Otevřeného dne. Obě akce se budou konat v prostorách starodávného emauzského kláštera 14. až 16. října. Zatímco první dva dny budou jednat zástupci ústředí CSI a jednotlivých státních asociací, na Otevřený den jste zváni všichni. Budete mít možnost setkat se s pracovníky CSI, kteří vyjíždějí pravidelně do Jižního Súdánu, ale i Iráku a dalších zemí, kde má CSI své aktivity. Podařilo se nám také zajistit české kvalitní přednášející - Dr. Romana Jocha: Evropa, islám a svoboda a otce Petra Koláře, SJ: Cesta Evropy k náboženské svobodě. Nenechte si ujít tato mimořádná setkání a přednášky renomovaných přednášejících – vždyť otec Kolář je jedním z mála zahraničních nositelů vysokého francouzského státního vyznamenání Řádu rytíře čestné legie a Roman Joch je nyní poradcem pana premiéra.

Počteně jste posílali protestní lístky na Iránské velvyslanectví. Proto pan velvyslanec napsal a korespondovali jsme si. Chci vám jen poděkovat, že jste se ozvali. Pan velvyslanec podrobně popisuje historii i starobylé křesťanské tradice své země. Na moji odpověď, že budeme vyznavačům islámu věřit, až se jednoznačně zřeknou terorismu odpovídá, že si málo všímáme toho, kolik muslimů padne za oběť importovanému terorismu do Iráku a že za vše mohou jen menšinová islamisté. Kdybychom za sebou neměli zkušenost komunismu, uvěřil bych, že většina mohamedánů se od fundamentálních islamistů distancuje a získá převahu. Ale tak, jak komunismus nesl zlo ve svých základech, tak světu hrozí zneužití nejednoznačného výkladu Koránu a možného násilí z něj pramenící.

Co najdete v tomto čísle: Dopis od otce Samuela a další zprávy z Indie včetně příslibu naší finanční pomoci při dostavbě dívčí koleje svaté Moniky v Maram, zprávy z Iráku. Ve slovenštině - doufám, že Vám slovenština nebude vadit - jsem pro vás našel na internetu překvapivou řeč vnučky Martina Lutera Kinga, Dr. Alvedy Kinga a nechybí ani stať o situaci v Jižním Súdánu a z Hlasu mučedníků článek o situaci křesťanů v Severní Koreji. Jistě si pak budete vážit naší svobody, která je bohužel omezována multikulturalismem a relativismem. Možná jste si všimli protestů proti jmenování dr. Jocha poradcem premiéra. Otiskujeme také první část kapitoly z publikace Wilhelma Busche „Jak to může Bůh dopustit?“

Co nenajdete: Poprvé chybí stať K modlitbě a zamyšlení. Chci vás, co máte přístup k internetu upozornit, abyste si nechali denně posílat modlitby za pronásledované křesťany, které na naše stránky www.csi-cr.cz obětavě vkládá Ing. Latiok. Otevřete si je a klikněte na informační email. Jsem vděčný mnoha dalším spolupracovníkům, bez kterých bychom se ženou těžko celou náplň CSI alespoň v omezeném rozsahu zvládali.

Blíží se konec roku a tak vás chci znovu upozornit, že od řady dárců převodem z účtu nemáme adresy a tak jim nebudeme moci poslat potvrzení o daru pro FÚ. Pokud tedy máte zájem o potvrzení nebo posílání zpravodaje na Vaši adresu, ozvěte se. Stačí poslat email na csi@csi-cr.cz nebo dopis.

Chci vám všem poděkovat za vaše modlitby za naše pronásledované bratry a sestry, za vaši finanční pomoc, která vydržela i krizi a tolik potřebnou pomoc pro Haiti a oběti povodní u nás. Naše působení se bez vašich darů neobejde. Nemáme žádné velké dárce a často cítíme, že dostáváme „vdovin haléř“. Tím více si vašich darů vážíme, děkujeme za ně Bohu a vyprošujeme vám odměnu, kterou rez není.

Potvrzení budeme vkládat do prvního zpravodaje 2011 a dostanete jej do poloviny ledna 2011. FK

Indie – Manipur

Zprávy z Indie začínáme překladem dopisu otce Samuela:

Drazí,

zdravím vás z misijní oblasti severovýchodní Indie. Je mi potěšením vyřídit vám díky a pozdravy od otce Jana Meda. Mám vás všechny ujistit o jeho modlitbách. Posílá vám mnoho pozdravů a vyprošuje vám pro rok 2010 mnoho Božího požehnání.

Otci Medovi se vede dobře, přestože si již každého nepamatuje a občas jen těžko skládá slova dohromady. Kvůli bolestem v kyčli se nemůže příliš hýbat. Permanentně se o něj starají dvě sestry.

Měl velikou radost, když slyšel mé vyprávění o jeho mateřské zemi. Líčil jsem mu své zážitky v České republice a vzpomínky na setkání s vámi. Byl na vás opravdu hrdý. Medovina, svetr na zahřátí, obrázky České republiky, medaile, peněžní pomoc, to vše mu vešlo do očí. Posílá velké objetí Jihlavě, jeho městu.

Viditelně byl dojat a požádal mě, abych vám napsal. Bez přestání vypráví o touze pomoci mnohem více dětem, tak aby mohly

Otec Med s ošetřovatelkou

dostat řádné vzdělání. Stále mu to leží na srdci. Kromě toho se stále snaží podporovat vzdělávání dívek, protože jen tak je podle něj možno vytvořit zdravou společnost. Vzdělaná žena bude vychovávat své děti dobře. S touto ideou v mysli otevřel v Don Bosco College Maram ubytovnu pro dívky - vysokoškolačky. Pomohl dokončit jedno křídlo ubytovny, ve kterém momentálně bydlí 50 dívek. Doufá, že díky vaší velkorysosti bude moci dokončit zbytek, aby mohlo najít přístřeší celkem 100 dívek.

„Pán je dobrý a my jeho dobroty nikdy nemůžeme dosáhnout. Můžeme dobrého Pána alespoň napodobovat a podporovat díla lásky a dobročinnosti. Ať vám Pán žehná a podporuje vás. Jsem již starý a mám již jen přání jít do otcova domu. Prosím vás, abyste vytrvali v dobrém díle pro misie i poté, až odejdu.“

Otec Med s otcem Samuelem a ošetřovatelkou

Toto je zpráva, kterou vám mám od otce Meda vyřídit. Buďte si jisti našimi modlitbami za vás a vaše úmysly.

Váš v Kristu, Otec Samuel

Samuel Elow

A otec Jose Paley doplňuje: Když jsem navštívil otce Meda a vyprávěl mu, jak děti chodí do školy Jana Pavla II dostavěné z vašich darů, byl opravdu dojat. Už jste byli otcem Samuelem informováni, jak otci Medovi leží na srdci indickou společností přehlížené dívky a tak vás povzbuzuje k účasti na dokončení ubytovny pro 30 – 40 děvčat opět v Maram (salesiáni zde mají i vysokou školu, jedná se v našem slovníku spíše o kolej). A ekonom uvádí: plocha stavby je 3405 čtverečných stop = 316,3 m² a my budeme

schopni stlačit náklady až na 800 rupií na čt. stopu. Při stávajícím kurzu 60 rupií za euro to činí 45 400 EURO.

Tuto částku nejsme letos schopni poslat. Prozatím jsem poslal 15 000 USD a bude-li prosinec opět nadprůměrný díky vašemu boji s konzumem, pošleme další humanitární dar. Za červenec jsme obdrželi dary od 230 dárců. Svědčí to o vaší štědrosti a můžeme jen tušit, kolik je v tom „vdoviných darů“. Znovu a znovu vám všem děkujeme a vžijte se do radosti, kterou vaše dary přináší!

Irák – Iráčtí křesťanští vedoucí vyzývají vládu v Bagdádu, aby bránila práva minorit

CSI spolu sponzorovala druhou konferenci všech iráckých křesťanských představitelů. Na sobotu 26. června byli pozváni do Kara Kosh - Hamdaniya (město poblíž Mosulu). Přijelo 76 křesťanských vedoucích z různých církví, politických stran a občanských společenství, spolu s reprezentanty dalších minorit.

Konference přijala 8 bodovou výzvu bagdádské vládě vyzývající k ochraně práv stále slábnoucích minorit:

- 1) Doplnit ústavu o posílení práv minorit a legislativní implementaci ústavních záruk
- 2) Vypracovat racionální program pro financování a usnadnění návratu uprchlíků do země
- 3) Ustanovit Státní komisi pro záležitosti minorit, aby se podpořil pokojný dialog mezi náboženskými a etnickými skupinami
- 4) Otevřít univerzitu v provincii Ninive
- 5) Bezpečnost pro zranitelná společenství minorit
- 6) Trvale plnit závazek Iráku respektovat nástroje mezinárodních lidských práv
- 7) Zvýšit zastoupení křesťanů ve federálních a státních parlamentech
- 8) Zvýšit investice do infrastruktury v dříve opomíjených oblastech obývaných menšinami.

Dr. John Eibner, prezident CSI USA, varuje, že starobylá irácká křesťanská komunita je stále ohrožena krutým násilím a rychle vyhasne, pokud nebudou zemi zaručena lidská práva slovy i skutky.

V rozhovoru pro iráckou TV v Mosulu poznamenal, že znatelný postup v zajištění bezpečnosti v Mosulu a jeho okolí v posledních letech nebyl patrný.

Od svržení Saddama Husseina v roce 2003, byla donuceno opustit vlast přibližně

polovina křesťanské komunity. Další zůstali v Iráku jako zbídačelí, vnitřně rozvrácení lidé.

Správce provincie Ninive, Athil Al-Najifi, ze svého postavení patrona konference prohlásil, že vnější vlivy a zasahování končí a vyjádřil vůli vytvořit nástroje, včetně prvků občanské společnosti, bránící práva menšin.

Paň William Warda, prezidentka Ham-murabi Human Rights Organization – HHRO (H. organizace pro lidská práva) prohlásila, že ani irácká ani americká vláda nevydává

vají dostatek energie a účinných zásahů, aby bylo ukončení perzekuce křesťanů v Iráku na dohled, natož pak vytváření podmínek pro jejich návrat.

Katolický chaldejský arcibiskup z Kirkuku, Louis Sako, naléhal na křesťany, aby nepouštěli zemi a zůstávali svědky křesťanství v této zemi.

Konferenci sponzorovalo CSI a HHRO.

Zdroj CSI

Súdán – Kde hrnec je základem existence

Aby mohli přežít, je hrnec na vaření pro obyvatele Jižního Súdánu nepostradatelný. Proto CSI dává navrátilivším se otrokům ze severu země na cestu domů hrnec na vaření.

K čemu je vlastně u nás starý hrnec. Ve sběrnách odpadních surovin jich najdeme mnoho, i když by třeba mohly sloužit ještě roky. Byly vyměněny za nové, modernější-

ho provedení. Zcela jinak je tomu v Jižním Súdánu. Tam je starý a opotřebovaný hrnec ceněný jako zlato. Zaručuje, že z pro nás nepoživatelných surovin lze uvařit polévku z ryby, výživnou kaši z prosa a špenát z listů. Vaří se v nich ale také hmyz, červi a larvy. Když nemáte hrnec, neohřežete si ani vodu a vystavujete se riziku nákazy.

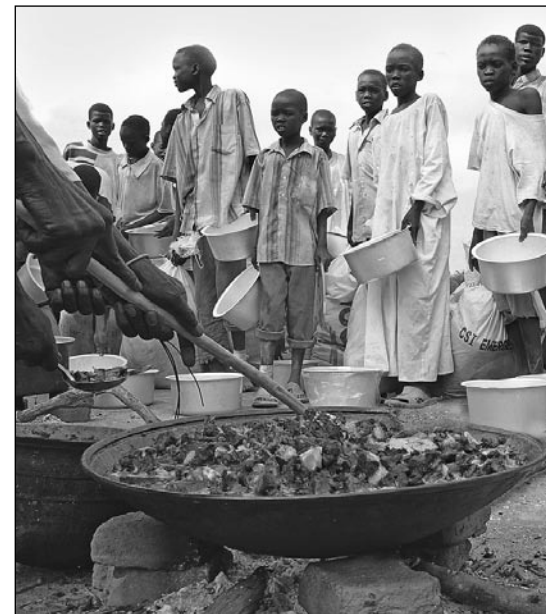
Policie zabavuje hrnce

Letos v červnu mne domorodý průvodce upozornil na dva policisty, kteří hlídkovali na kraji cesty. Jeden z nich měl v ruce služební zbraň, druhý měl dva hrnce černé od sazí. Mně tato scéna nic neříkala. Ale potom jsem pochopil, že policisté byli vysláni zabavit hrnce, jedinou hodnotnou věc, těm nejchudším. Jsou to totiž neplatiči daní. Guvernér oblasti Aweil vypsál totiž daň na hlavu, ročně 25 súdánských liber (asi 10 USD), kterou je třeba zaplatit do státní pokladny. Rodiny, kterým byl hrnec zabaven, jsou ve vážném ohrožení života.

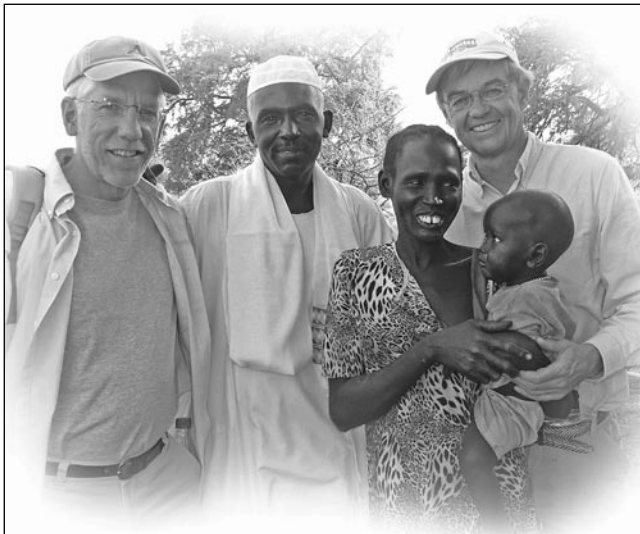
Ve spolkovém státě Bahr-EI-Ghazal bylo neúprosné vybírání daní na hlavu jedním z hlavních témat voleb v dubnu 2010. V žádném z dalších deseti spolkových států Jižního Súdánu není svévolný výběr této daně zaveden. V případě jeho volby, měl

CSI nyní pomáhá trvale v Iráku

S novými hrnci pro jídlo

Pracovníci CSI John.... v Súdánu

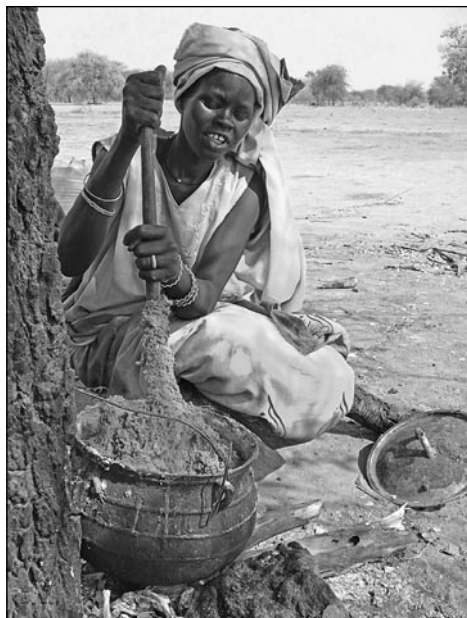
protikandidát úřadujícího guvernéra vyhlásit zrušení této daně. Neměl však žádnou šanci volby nebo kontroly ozbrojených funkcionářů ve volebních místnostech. Po přesvědčivém „volebním vítězství“ starých guvernéřů bude státní korupce a vykořisťování pokračovat dál. Nejistota a pochybnosti zůstanou, politické násilí, bezmocnost stejně jako mocenské nároky jsou příznačné pro situaci v Jižním Súdánu. Oběťmi jsou ti nejchudší; tedy ti, co vůbec nic nevlastní. V jejich každodenním boji o přežití jsou stále znova přehlíženi mocipány a úředníky opovrhujícími lidmi tohoto typu.

Když tedy policisté jednotlivým lidem hrnce zabaví, je nezbytné těmto navrátilivším se otrokům pomoci nezbytným vybavením. K tomu patří i jeden hrnec. Bez něj nemají šanci přežít.

Pomocný program CSI pokračuje dál

CSI přivezla 20. června 2010 nových 500 kusů „startovacích balíčků“ pro zanedbávanou oblast Bahr-EI-Ghazal a k tomu tunu dětské výživy pro našeho lékaře Dr. Luka Denga a veterinární léky pro výměnu za další otroky. V květnu se jich tak mohlo

300 vrátit po mnohaletém utrpení. Na tom je důležité, nejenže jim byla vrácena svoboda, ale obdrželi i startovací pomoc. Jsou plni vděčnosti a nešetří slovy díky. Mezi osvobozenými byl také Abuk Kiir Awan, který se vrátil jen s jedním ze svých tří dětí. Jeho dva synové, Garang a Wal museli zůstat. Proto jsme prosili našeho arabského zprostředkovatele Adama Musu, aby oba hochy vyhledal. Brzy nato jsme obdrželi od dr. Luky velmi radostnou zprávu, že byli osvobozeni i oba chlapi. Díky jeho pomoci se mohli vrátit ke své rodině. A matka mohla připravit všem třem dětem jídlo v hrnci, který dostali od CSI.

Příprava prostého jídla hladovějícím přinese záchranu

Sen Martina Luthera Kinga dnes – názory jeho neteře, Dr. Alveda King

Dr. Alveda King, neteř Martina Luthera Kinga, Jr., mala 22. júna 2010 príhovor na stretnutí Pracovnej skupiny o ľudskej dôstojnosti v Európskom parlamente v Bruseli. Prosíme, prečítajte si jej myšlienky o úlohe zmien v občianskych právach a ochrane života, hlavných oblastiach, ktorým sa venuje.

„Posolstvo, o ktoré sa chcem podeliť, vychádza z môjho srdca, z lásky k životu a k rodine, a zo zdedeného zmyslu pre povinnosť chrániť tých, ktorí sú v spoločnosti najviac zraniteľní.

Moja dnešná reč a moja práca občianskej aktivistky sú založené na troch veľmi jednoduchých pravdách:

- * že každá ľudská bytosť si zaslúži úctu kvôli tomu, že je ľudskou bytosťou;
- * že žiadny život sa nikdy nestáva viac alebo menej ľudským;
- * že každý ľudský život začína fyzickým začiatkom.

Z týchto troch predpokladov vyplýva, že každá ľudská bytosť, narodená alebo nenarodená, má práva a tieto práva by mali byť rešpektované spoločnosťou a chránené zákonmi. Pokánie je prvým krokom k záchrane duše; je to tiež prvý krok ku zmene kultúry. Viem to, pretože som počas svojho života videla moju kultúru, moju Ameriku, meniť sa.

Prežili sme veľa krviprelievania a bolesti, pretože niektorí ľudia v Spojených štátoch si mysleli, že africkí Američania nie sú hodní úcty. Pľuli na nás. Mlátili nás a bili nás. A lynčovali nás. Zabíjali nás, pretože sme boli považovaní za menejcenných. Podobne je to aj so životmi nenarodených detí, ktoré sú v dnešnej dobe lynčované v lónach svojich matiek.

Ale rasizmus nielen utláčal afrických Američanov, rovnako poznačil aj duše utláčateľov. Výmysly rasistov im spríjemňovali a uľahčovali život, a oni im čoraz viac prepádali. Stali sa závislými na týchto klamstvách. A tak verili niečomu, o čom v hĺbke svojich srdiec vedeli, že je to klamstvo. Podobne je to aj s klamstvami stúpcov potratov v dnešnej dobe.

Dnešní nenarodení sú ako voľakedy čierne – je lepšie, ak sú mimo dohľadu a nemyslíme na nich, pre prípad, že by nám pripomínali neprávnosti, ktoré páchame. Ale aj tak majú stúpcenci potratov a ich podporovatelia rovnaký problém, ako mali rasisti a stúpcenci segregácie – realitu. Nenarodené deti nezmnú. Takže úlohou potratového priemyslu sa stalo popieranie ľudskosti tých, ktorých využíva a diskriminuje.

Ale čo ak si už viac nedokážeme racionalizovať to, čo sme robili počas všetkých tých rokov, podobne ako riaditeľka Texaskej potratovej kliniky, ktorá nedávno odstúpila zo svojej funkcie potom, ako videla ultrazvukový obraz dieťaťa, ktoré pomáhala potratiť? Čo ak sa pravda zrazu stane takou jasnou a presvedčivou, že spoločnosť jednoducho nedokáže zostať ľahostajná a podieľať sa na tomto veľkom klamstve? Vtedy musíme robiť niečo nezvyčajné – musíme sa ponížiť, uznať svoje zlé skutky a zmeniť naše spôsoby.

A toto sa vlastne stalo aj v mojej krajine kvôli zmenám v oblasti občianskych práv. Amerika sa zmenila, pretože boli dotknuté srdcia Američanov – srdcia, o ktorých nám Biblia hovorí, že je do nich vpísaný Boží zákon. Môžeme sa usilovať potlačiť naše svedomie, očkovať alebo liečiť svoje mysle tak, aby sme nemohli alebo nechceli myslieť, ale zmysel pre rozoznávanie dobra a zla bol

daný každému z nás. Toto je přesně to morálně povedomie, ktoré zmenilo rasistickú kultúru v Amerike.

Verím, že to isté morálne povedomie môže zmeniť potratovú kultúru hocikde na svete. Nestane sa to zo dňa na deň. Ale už sa to deje.

Hlboko v našich srdciach to vieme. Ale príliš dlho sme odvracali zrak. Nechceli sme sa zapájať. Presviedčali sme samých seba, že pokiaľ ide o potraty, ľudia sa nikdy nezmenia. Som tu, aby som vám povedala, že to nie je pravda. Videla som mnohé zmeny, vo mne, v iných aj v mojom národe. To, čo sa stalo s otroctvom a rasizmom, sa teraz deje s potratmi. Tí, ktorí sú pri moci a môžu sa zastáť prenasledovaných, musia to urobiť. Sme zodpovední za našich bratov – čo sa stane im, stane sa aj nám.

Dr. Martin Luther King, Jr. vo väzení napísal: „Nespravodlivosť na jednom mieste zeme ohrozuje spravodlivosť na celom svete.“ Nezáleží na tom, či je dieťa potratené v Birminghame v Alabame alebo v Birminghame v Anglicku, tento potrat je útokom na

to, čo môj strýko Martin nazýval Milovanou komunitou.

Môj strýko Martin mal sen. Sníval o tom, že budeme prežívať to, čo je samozrejmé – že všetci ľudia sú si rovní. Vyzýval Ameriku, aby uznala svoje zlé skutky a odvrátila sa od nich.

Dnes vyzývam ja všetkých nás, bez ohľadu na národnosť, rasu alebo vierovyznanie, aby sme uznali svoje zlé skutky a odvrátili sa od nich. Verím, že popieranie práva na život je najväčšou nespravodlivosťou, ktorej čelíme v dnešnom svete. V zabíjaní nie je žiaden súcit. A vo vyčleňovaní ľudí z ľudského pokolenia nie je žiadna spravodlivosť.

Pýtam sa len: ako môže takýto sen prežiť – sen o rovnosti všetkých – ak zabíjame naše deti? Ako môže tento sen prežiť, ak upierame iným ich základnú ľudskú dôstojnosť a úctu? Ako môže tento sen prežiť, ak si ich nechráňime?“

Podobne je to i s tými, čo zabíjajú seba i nevinné ľudí. Násilí se vždy obracajú proti svým pachateľům.

Zdroj: Europeachrist.net

Severní Korea

„Nejsem ještě připraven zemřít...dosud ne“

„Chin“ cestoval celou noc. Před úsvitem překročil řeku Tumen a na druhém břehu vstoupil do své vlasti, Severní Koreje. Vojáči, kteří hlídali oba břehy, jeho kroky nezastlechlí. A tak jim unikl i jeden velmi nebezpečný předmět, který měl Chin ukryt ve svém plášti. Byl si dobře vědom toho, že kdyby jej u něho pohraničníci našli, zcela jistě by ho poprava neminula. Přesto se Chin rozhodl s sebou tuto věc vzít.

Po deseti dnech se Chin vrátil domů. Jeho manželka a dcera ho přivítaly s oddechnutím

a úlevou. Pokud by jejich sousedi pojali podezření, že tajně odešel za hranice, oznámili by to zcela jistě úřadům a Chin by skončil v pracovním táboře, odkud by se již zřejmě nikdy nevrátil. Chinova manželka věděla, jak nebezpečný předmět její manžel přinesl domů. Neměla klid, dokud ho společně neukryli. Ale ani jejich šestnáctiletá dcera nevěděla, co otec domů přinesl. Rodiče jí o tom neřekli ani slovo. Bylo to tak lepší. Když se venku snesla tma, zabalil Chin předmět pečlivě do pytlíku a zakopal jej na vhodném místě na jejich pozemku, kousek od domu. Bylo to již počtvrté, co Chin podnikl tuto riskantní cestu a modlí se, aby mu Bůh daroval ještě alespoň dva takové úspěšné výlety.

Když Chin pohlédl na čerstvě zaházenou jámu, kam ukryl nebezpečný předmět, prolétlo mu hlavou, že ani neví, kdy anebo zda vůbec někdy bude mít odvahu tento předmět zase vykopat. Dobře si uvědomoval, že když ho bude používat, nebo kdyby jej někomu daroval, mohlo by to vést k naprosté zkáze jeho rodiny. To, co ukrývá Chinův pozemek, jsou výtisky nejnebezpečnější knihy v Severní Koreji – Bible.

Pokud čtete tuto knihu...“

Setkal jsem se s Chinem tentýž večer, kdy plánoval překročit čínskou hranici a vrátit se do Severní Koreje. Tehdy již to byla ovšem jeho pátá cesta. Chin a jeho známý, který ho tentokrát doprovázel, se rozhodli, že zůstanou v Číně o den déle, aby se mohli se mnou setkat.

Chin je čtyřicátník, který působí velmi klidným dojmem. Podobně jako většina Severokorejců vyrůstal v přesvědčení, že křesťanství je zlo, a že misionáři zabíjejí lidi, aby získali jejich orgány. Byl rovněž přesvědčen, že Bible je plná špatností a nemá ji nikdy ani číst, natož potom vlastnit, a že takové věci si opravdu zasluhují vězení.

Oficiální státní náboženství či ideologie Severní Koreje se nazývá čučche. Jejím tvůrcem je zakladatel současného severokorejského režimu Kim Ir-sen. Čučche hlásá sebedůvěru a člověka prohlašuje za pána všeho. Na druhé straně tato ideologie prohlašuje své zakladatele Kim Ir-Sena a jeho syna Kim Čong-illa za božské krále a nutí Severokorejce, aby je takto uctívali.

Čučche provází děti po celou jejich školní docházku. Je od nich požadována naprostá oddanost této ideologii a jakákoli neposlušnost v této záležitosti je nemilosrdně trestána. Součástí čučche je učení, že každý občan je povinen hlásit jakoukoli aktivitu, která je v rozporu se státním zřízením. Děti jsou ve škole naváděny, aby donášely na své příbuzné a sousedy a všechno podezřelé okamžitě hlásily.

Severokorejci nemají takřka vůbec žád-

nou svobodu. Ve snaze uniknout vládní zlovůli, pokoušejí se mnozí uprchnout ze země. V devadesátých letech však zemi postihl katastrofální hladomor, kterému podlehl asi tři miliony lidí. Jelikož hlad u mnohých eliminoval strach, mnoho Severokorejců se přes nebezpečí smrti pokusilo utéci do Číny.

Jedním z nich byl i Chin, který v roce 1999 překročil čínskou hranici, ve snaze nalézt nějakou církev, protože se z doslechu dověděl, že tam dávají severokorejským uprchlíkům jídlo. Když se Chin v jednom sboru najedl a dostal také nějakou potravu pro svou rodinu, chtěl se zase co nejdříve vrátit domů. Ale než k tomu došlo, darovali mu čínští křesťané také korejskou Bibli. Chin se zprvu zdráhal tuto knihu číst, protože měl v sobě zafixováno, že obsahuje zlé učení. Ale pastor Bae, který mu Bibli daroval, Chinovi řekl: „Pokud tu knihu budeš číst, naleznáš pravdu.“

„Nejprve jsem byl celý nesvůj,“ vzpomíná Chin. „Jak jsem však četl dál a dál, pochopil jsem, že Bible je naplněna dobrem. Nechápal jsem, proč je tato kniha v Severní Koreji zakázána. Uvěřil jsem tomu, co jsem četl a vydal jsem svůj život Kristu.“

Spolu s nalezenou vírou si Chin přinesl do Severní Koreje celkem šest Biblí. Když o své víře pověděl manželce, začala i ona číst Bibli. Chin ji ale varoval, že pokud by policie k nim nečekaně vtrhla, mohla by všech šest Biblí zničit. Jeden z Chinových sousedů, jeho dřívější přítel, na policii oznámil, že se Chin vrátil z Číny a přivezl s sebou Bible. Policie China okamžitě zatkla a začala ho vyslýchat. Dvacet devět dní ho policisté tloukli a snažili se ho přinutit, aby jim řekl, kde Bible ukryl. V obavě o svůj život Chin při výslechu opakovaně tvrdil, že Bible sám spálil, protože věděl, že jde o zakázanou knihu, a že byl v Číně přinucen, aby Bible do Severní Koreje odnesl.

Policisté jeho dům důkladně prohledali, ale Bible se jim nalézt nepodařilo. Chinova manželka je totiž sama spálila, takže Chin ve skutečnosti mluvil při výslechu pravdu.

Nakonec jako zázrakem nebyl Chin

uvězněn, ale vrátil se ke své manželce. Zanedlouho se vzpamatoval z útrap, které prodělal ve vyšetřovací vazbě. A stále více musel přemýšlet o Bibliích, které byly nenávratně zničeny. Nakonec začal uvažovat znovu o zakázané a životu nebezpečné cestě do Číny. Návrat do Číny znamenal další noční přechod přes přísně střeženou hranici. Ale co z toho vzejde? Bude ochoten riskovat zadržení s Biblemi, když už má za sebou podobnou událost. Takové zatčení by byla jistá smrt. Chin i jeho žena nevěděli co dělat. Ani jeden z nich nechtěl, aby jejich dcera vyrůstala bez otce. Ale po dvouletém rozvažování se Chin rozhodl cestu znovu podniknout.

Když se dostal šťastně do Číny, vyprávěl pastora Bae o svém zatčení i o spálení všech Biblií. Potom pastora pokorně požádal, zda by mu nedal ještě jednu Bibli, kterou by mohl s sebou vzít do Severní Koreje.

O rok později se Chin vrátil do Číny znovu a požádal pastora Bae o další Bibli. Pouze jedinou. Tentokrát ale slíbil, že se zase vrátí a pak s sebou vezme Bibli více. „A jak jsem tehdy seděl s Chinem a hovořil o jeho životních cestách, Chin se najednou usmál, a řekl mi: „Dnes v noci s sebou vezmu do Severní Koreje již pátou Bibli. A příští rok již budu mít zase všech šest Bibli, o které jsem přišel.“ Zeptal jsem se China, co vlastně hodlá s těmi Biblemi dělat. Je už připraven dát je dalším lidem? Po dlouhé odmlce, Chin se na mě smutně podíval a řekl: „Ještě nejsem připraven zemřít... dosud ne.“

Chinův nečekaný druh

Vedle China seděl na pohovce jakýsi mladík. Budu o něm hovořit jako o veliteli Yongovi. Velitel Yong je čerstvě obrácený křesťan, ale současně i aktivní činovník severokorejské komunistické strany. Svou víru samozřejmě chová v naprostém utajení. Dokonce ani Yongova manželka nic netuší o přesvědčení svého manžela. Yong mě prosil: „Neuvádějte o mně vůbec žádné podrobnosti. Pokud by komunistická strana zjistila, že jsem křesťan, čeká mě okamžitá smrt.“

Velitel Yong byl sám svědkem, jak skončily celé rodiny ve vězení, když se zjistilo, že jen jediný člen domácnosti je křesťan.

„Partner usvědčeného křesťana se může vyhnout vězení jedině tehdy, když prohlásí, že je nevěřící a okamžitě souhlasí s rozvodem. Pokud odmítnou, spoutají je a odvedou do pracovního tábora

Velitel Yong dostal od svých nadřízených rozkaz, aby pátral po Bibliích. V jednom policejním nařízení stálo: „Chytili jsme pětadvacetiletou osobu, která se vracela z nelegálního pobytu v Číně a nesla si odsud Bibli. To je častým jevem. Mějte to stále na paměti! Ať ve vaší oblasti k ničemu takovému nedochází!“

„Osoba, která je přistižena, že má u sebe Bibli, prostě zmizí,“ prohlašuje velitel Yong. Je-li někdo zatčen z takového důvodu, je považován za politického vězně a ti většínou skončí na popravišti. Soudní přelíčení s takovými lidmi nejsou veřejná a nejsou o nich podávány ani žádné informace. Tito lidé prostě zmizí.“ Při výcviku velitelé Yonga učili, že víra v Boha paralyzuje revoluční uvědomění a tvořivost lidí.“

Velitel Yong také vznesl zvláštní modlitební prosbu: „Prosím, modlete se za mě, abych mohl pokračovat ve studiu Bible. Musím všechno udržovat v tajnosti. Moje víra byla tímto setkáním posilněna. Věřím, že to, co jsem se již z Bible dozvěděl, je pravda. Tohle přesvědčení je v mé mysli již nezvratné. Prosím, modlete se za mě.“

Zvláštní prohřešek

Severokorejští křesťané často utíkají do Číny, aby zde studovali Bibli. Navštěvují v Číně podzemní biblické školy a mnozí se rozhodnou propašovat Bible nebo další křesťanskou literaturu do Severní Koreje. Pokud jsou Severokorejci chyceni čínskou policií, čeká je deportace zpátky do jejich vlasti. Repatriovaní Severokorejci pak většinou končí ve vězení, kde je čeká mučení nebo dokonce smrt. Těm, kteří mají peníze, se někdy podaří podplatit policisty, aby jim byl

trest snížen na tři měsíce v pracovním táboře nebo dokonce aby byli propuštěni. Pokud se však dezertéři dopustili „zvláštního prohřešku“ (což je fráze používaná pro křesťanské aktivity), musí se připravit na ty nejhorší tresty. Jedna žena, která byla deportována do Severní Koreje, se dopustila „zvláštního prohřešku“ tím, že měla na krku křížek. Zatímco ostatní utečenci, kteří s ní byli na hranicích zadrženi, dostali jako trest tříměsíční vězení, skončila tato žena v pracovním táboře a nikdo již o ní neslyšel.

Nedávno čínská vláda deportovala do Severní Koreje skupinu čtyřiceti lidí. Při jejich předání sdělila čínská strana severokorejským úřadům, že tito lidé byli chyceni na tajném církevním shromáždění. Severokorejské úřady uhodily na těchto čtyřicet lidí, aby se přiznali, zda se stali křesťany. Byl mezi nimi i vysoký mladík, který se toužil stát basketbalovým hráčem. V Číně se mu duchovně věnovala jistá křesťanská žena, se kterou jsem se osobně setkal. Ta mi se slzami v očích vypravovala jeho příběh. Tento mladík společně se svými třemi dalšími kamarády, kteří toužili hrát závodně basketbal, vyznali, že jsou křesťané a odmítli tak svou víru zapřít. Tato čínská misionářka byla sice šťastná, že tito mladí lidé prokázali tak silnou víru, současně však truchlí nad jejich údělem, neboť všichni ti, kteří se z oné čtyřicetčlenné skupiny přiznali ke své víře, byli ještě téhož dne zastřeleni. Jiným příkladem mučednictví severokorejských křesťanů je případ otce a dcery, kteří byli přistiženi, když pořádali malé modlitební setkání v počtu celkem osmi osob. Všichni byli zatčeni a veřejně upáleni. Když jsem se ptal ženy, která mi o tom vyprávěla, na jména těchto mučedníků, vyděšeně vykřikla: „Ta vám říci nemožu, mají přece příbuzné, kteří žijí v Severní Koreji.“

Je pro obyvatele Západu obtížné pochopit, že je křesťanství v Severní Koreji natolik nebezpečné, že nelze vyslovit ani jména křesťanů, kteří tam byli pro svou víru zavražděni. Většina světa o tom takřka neví, ani si realitu tohoto pronásledování nedokáže

představit. Navzdory těmto hrůzám přichází v Severní Koreji stále více lidí ke Kristu.

Nový způsob pašování

Hlas mučedníků používá různé prostředky, aby v Severní Koreji i za takových okolností šířil Boží slovo. Samozřejmě některé z těchto metod nemůže popisovat, můžeme však popisovat výsledky naší snahy. Pastor Bae, který již přivedl mnoho Severokorejců k víře v Krista, zná prostý nicméně efektivní způsob, jak pašovat slova Písma do této země. Tímto způsobem je zapamatování si biblického textu.

Severokorejští křesťané, kteří v Číně studují Písmo u pastora Bae, se snaží naučit co nejvíce biblických pasáží nazpaměť. Touto cestou je Boží slovo do Severní Koreje pašováno na tom nejbezpečnějším místě – v srdcích lidí. Taktéž severokorejští křesťané, kteří se přece jen odváží propašovat tištěnou Bibli do své země se takto učí biblický text nazpaměť. Když totiž pořádají tajné shromáždění, mohou na něm citovat Bibli bez nebezpečí, že by policisté při případné razii u nich tištěnou Bibli našli. Ovšem i v tomto případě jsou přistiženi křesťané v nebezpečí, že budou zatčeni nebo i popraveni.

„Nyní opisují Janovo evangelium,“ prohlašuje velitel Yong a ukazuje mi svůj zápisník. „Je to lepší než pouhé čtení. Pomáhá mi to lépe porozumět textu a snáze si ho zapamatují.“

Jestliže zrno pšenice...

Ježíš svým učedníkům a těm, kteří se kolem něho shromažďovali, řekl: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá hojný užitek“ (Jan 12,24).

Musel jsem přemýšlet o tomto verši poté, co jsem vyslechl svědectví China i velitele Yonga v onen večer, před jejich návratem do Severní Koreje. V půl třetí ráno měli překročit hraniční řeku a pokusit se proklouznout pohraničnickům, kteří střežili hranici v husté

vybudovaných bunkrech. Budou-li chyceni, hrozí Chinovi tři až pět let vězení. Pokud u něho objeví Bibli, bude veřejně popraven anebo prostěnavždy zmizí. Velitele Younga, by jako činovníka komunistické strany čekala jistá smrt.

Od našeho setkání uplynuly již dva měsíce. Zda se oběma mužům podařilo vrátit šťastně domů, jsem se dosud nedozvěděl. Pokud ano, vím, že Chin doma na zahradě opět zakopal další skrytý poklad, který snad jednoho dne vydá své ovoce. Snad se někteří domnívají, že Chinovi schází potřebná odvaha, když není ochoten Bible bezprostředně rozdat. S tím bych však osobně nemohl nikdy souhlasit. Chin je jedním z nejdůležitějších křesťanů, které jsem kdy potkal. On to také byl, kdo přesvědčil komunistického činovníka velitele Yonga, aby s ním překročil hraniční řeku a setkal se v Číně s pastorem Baem. Z Boží milosti pak pastor Bae pomohl Yongovi nalézt Krista.

Svědectví shromážděná křesťanskými aktivisty naznačují, že Severokorejci, kteří se rozhodli evangelizovat druhé, mají před sebou v průměru asi tři měsíce života. Chin si dobře uvědomuje, že veřejně se přiznat ke své víře znamená zemřít. Stejně dobře ví, že smrt riskuje i tím, když by se úřady dozvěděly, že někomu daroval Bibli. Za takového mimořádného nebezpečí i kvůli neblahé zkušenosti, že již byl jednou zrazen, se Chin ještě necítí unést všechny následky. Zatím Bible zůstávají zakopány, nikoli však zapomenuty. Jakmile bude Chin připraven, vykope Bible, předá je druhým a řekne jim, to, co

kdysi sám uslyšel: „Když budete tuto knihu číst, naleznete pravdu.“

Činnost Hlasu mučedníků

Navzdory uzavřeným hranicím se naše misie snaží přinášet obyvatelům tohoto nejnesvobodnějšího národa na zemi zvěst evangelia. Díky darům našich čtenářů jsme vyvinuli projekty, jejichž cílem je sdílet s tamními obyvateli poselství Božího slova. K těmto projektům patří evangelizace pomocí balónů i obstarávání potravin a Biblí. Jedním z nejosvědčenějších způsobů je podpora vytváření jednotlivých kontaktů mezi křesťany v Číně a křesťany v Severní Koreji. Zajišťujeme finančně ilegální pobyt severokorejských křesťanů v Číně i podzemní biblické kurzy, které se zaměřují na vznik nových společenství uvnitř Severní Koreje. Hlas mučedníků dále díky darům svých podporovatelů financuje evangelizační rozhlasové vysílání. Nedávno bylo například dohodováno čtení Nového Zákona v severokorejském dialektu, které je na území Severní Koreje vysíláno na krátkovlnné frekvenci. Tímto způsobem můžeme společně posilovat odvážné severokorejské křesťany, kteří riskují své životy, aby svým bližním přinesli evangelium. (Česká pobočka HM přispěla jen v minulém roce na projekty týkající se Severní Koreje částkou 17 000 dolarů - CSI nemá prozatím kontakty v Číně).

Steven Lear, *Hlas mučedníků*, USA, březen 2010

KDO DÁVÁ, DOSTÁVÁ, MNOHEM VÍC PŘIJME...

SV. FRANTIŠEK Z ASSISI

Jak to může Bůh dopustit?

Jedno z kázání Wilhelma Busche – pokud jste byli na návštěvě papeže v Brně, mohli jste knížku dostat. Rozdávali ji bratři evangelíci. Je to pohled úspěšného kazatele na stále tolik aktuální otázku.

Všichni víme, že v našem světě se dějí hrozně věci. Když vidíme tyhle obrazy, stojí před námi otázka: „A co Bůh?“ Tahle otázka se nám vnučuje o to víc, když se nás osobně dotýká. Smím vám říct něco o sobě? Když jsem se oženil, přál jsem si mít šest synů. Bůh mi daroval dva – a oba zahynuli hrozným způsobem. To je věc, přes kterou se nemohu přenést: stále znovu se vynořuje otázka: „Bože, proč jsi mi to udělal? Kde tehdy byla tvoje ruka?“

Nebo myslím na ženu, která umírá na rakovinu, pomalu skomírá za hrozných bolestí. Kdo to prožívá s ní, musí se nutně ptát? „Ano – a Bůh?“ Je mezi vámi jistě mnoho lidí, kteří by teď mohli vyprávět své příběhy a na konci se ptát: „Kde byl tedy Bůh?“

Oblíbený německý básník Friedrich Schiller jednou složil píseň o radosti:

*Radosti, krásná božská jiskro,
dcero z Elysia...*

Pak přichází strofa:

*Bratři, nad stanem hvězdným musí bydlet
milý otec.*

Dnešní člověk je ale v pokušení říci: „Bratři, nad stanem hvězdným nemůže bydlet žádný milý otec!“

Komu se vnučují tyhle otázky: „Kde je Bůh? Proč to dopouští? Proč mlčí k těmto příšerným věcem, které se ve světě dějí?“, přijde možná do bodu, kdy ho napadne hrozná myšlenka: „Možná opravdu Bůh není. Možná má ateismus přece pravdu.“

Kdyby to byla pravda, bylo by to přišerné!

Pak jsou lidé bestie, zanechané samy sobě napospas. Pak jsme jen ztracené děti. Dneska už nikdo neví, jak ven z chaosu. Všechny národy se vyzbrojují atomovými bombami, a nikdo neví, kam to povede! Polovina světa hladoví, a my nevíme, jak je máme nasytit. Bez Boha jsme přece ztraceni.

Když mi někdo řekne „Jsem ateista,“ odpovídám mu: „Ani netušíte, co tím říkáte. Že nad námi nic není, že jsme tu sami, sami sobě napospas.“ To je děsivá myšlenka. Nic není pro člověka hroznějšího než člověk. Římané měli přísloví: „Homo homini lupus.“ Člověk člověku vlkem. Ne, díky Bohu, moji přátelé, o tom vůbec nemusíme pochybovat – i když Bůh často mlčí – že Bůh žije, to je úplně jisté! A když se mne zeptáte, jak si můžu být tak jistý, budu vám vyprávět: měl jsem jednou shromáždění v Augsburgu o půlnoci ze soboty na neděli. Byli tam sami opilí lidé, které jsme našli na ulicích. Sebrali jsme je a uspořádali pro ně shromáždění. Mí přátelé jezdili po městě a zvali ty, které našli. To vám bylo shromáždění!

Když jsem začal mluvit, jeden z nich povstal – měl čepici na hlavě a cigaretu v puse – a zařval: „Žádný Bůh není!“ Na to jsem se ho zeptal: „Jak to víte tak jistě?“ Poškral se za uchem, pošoupl si cigaretu do druhého koutku a křikl: „Jistě neví nikdo nic!“

Pak jsem mu vysvětlil: „Já to vím naprosto jistě, že Bůh žije.“ Znovu vstal a řekl: „A jak to můžete tak jistě vědět?“ „Protože se zjevil v Ježíši!“

Když někdo řekne: „Žádný Wilhelm Busch neexistuje,“ tak si na něj došlápnu a řeknu: „Já jsem to.“ A ukážu mu občanský průkaz a on musí říci: „On opravdu je!“

A Bůh – jestli to tak smím říct – si došlápl na naši dobu. On roztrhl nebesa, rozbil zed' a přišel k nám ve svém Synu, Ježíši Kristu. A proto můžeme vědět, že Bůh žije. O tom nemůže být pochyb. Od té doby, kdy přišel Ježíš, znamená popírání Boha neznalost nebo zlou vůli.

Ale zůstává nám otázka: Když tenhle Bůh žije, proč mlčí ke všem těm hrůzám? Proč nechává lidi umřít na rakovinu? Proč nekončuje s válkou ve Vietnamu? Žádnou otázku jsem neslyšel tak často jako: „Jak to může Bůh dopustit?“

Pokusím se vám dát na tuhle otázku poctivou odpověď: „Já to taky nevím!“ Kdybych teď totiž vystoupil a řekl, že jsem tajný rada Pána Boha a všechno vím, všechno znám, ti chytíš mezi vámi by řekli: „Pastore Buschi, tohle ti nevěříme!“

Pastorovi, děkanovi, faráři, těm můžu rozumět, ale Bohu nemůžu rozumět. Bůh, kterému bych mohl rozumět, by byl miř než farář. Dokonce bych chtěl říct: z čeho mám pořád radost, je fakt, že Bohu nikdy nemůžu plně porozumět. To by byl pěkně komický Bůh, kdyby Ho mohl pochopit tak malý duch jako jsem já!

Ale chci ještě něco říci k otázce „Proč to Bůh dopouští?“ Nejdřív musím odstranit několik nedorozumění nebo odklidit suť a rum.

A. Tahle otázka „Jak to může Bůh dopustit?“ může být někdy hrozně hloupá. Na počátku Třetí říše – tou dobou už jsme dobyli půl světa – byly noviny plné „německé píle, německé síly, německých vojáků a německé hodnotné práce“. Když to později šlo od deseti k pěti, města se topila v troskách a naši hoši umírali po statisících, přicházeli ke mně lidé a ptali se: „Jak to může Bůh dopustit?“ Stále ještě mi v uších znělo: „Německá síla, německá moc...!“

To tedy znamenalo:

když se daří, je to naše zásluha. Když se nedaří, může za to milý Bůh.

V Tübingenu žijí vinaři, kteří jsou vyhlášeni svými komickými výroky. Prodávají víno ze svých vinic. Když se víno nepovede, postávají u něj a říkají: „Jo, to nechal vyrůst Pán Bůh.“ Když se ale víno pěkně vyvede, říkají: „Moje vlastní výpěstky!“

Když hledáme odpověď na otázku „Jak to může Bůh dopustit?“, musíme velmi zřetelně říci: „Velmi mnoho z bídy v tomhle světě jsou naše vlastní výpěstky.“ Když se v roce

1945 naše města topila v troskách, neudělal jsem snad ani krok, aniž by se mě lidi neptali: „Jak to může Bůh dopustit?“ Odpovídal jsem: „To jsme si sami nadrobili! Bůh nás jen nechal běžet svou cestou.“

Před nedávnem u mě seděla jedna mladá žena a srdce ryvně plakala. Její manželství se rozpadlo. Nakonec z ní vypadlo: „A teď tu sedím sama se dvěma dětmi. Nechal mě sedět, ten lump! Jak to může Bůh dopustit?“ Odpověděl jsem jí: „Počkejte, vzal si ho za muže Bůh nebo vy?“

„Ano, ale – já jsem přece nevěděla, co je zač!“

„Modlila jste se předtím: ‚Pane, ukaž mi Tvou cestu. Pane, dej mi správného manžela!‘ Modlila jste se tak někdy?“ „Ne.“

Tak jsem jí vysvětlil: „Tak běžte sama bez Boha do neštěstí, a nakonec se ještě ptáte: ‚Jak to může Bůh dopustit?‘“

Lidé se velmi často takhle ptají, když se jedná jenom o to, že si musíme sníst, co jsme si uvařili. Řekl jsem té ženě naprosto tvrdě:

„V Bibli je jedna věta, které se nikdo nevyhne:

Musíš poznat a vidět, jak je to zlé a trpké, že opouštíš Hospodina, svého Boha, a ze mne strach nemáš. (Jer 2, 19)

Když se mě ptáte, jaké šance má Německo, odpovím vám touhle větou: „Musíš se naučit,“ říká Pán. „Musíš poznat“, – tak jistě, jako že dvě a dvě jsou čtyři – „jak je to zlé a trpké, že opouštíš Hospodina, svého Boha, a ze mne strach nemáš.“ A když na náš bezbožný národ přijdou další soudy, vysměju se do obličeje každému, kdo se mě zeptá: „Jak to může Bůh dopustit?“

B. V podstatě je tahle otázka špatně položena – to patří k mé odklízecí práci. S touhle otázkou je spojena představa soudního sálu. Sedím na soudcovské židli a na lavici obžalovaných sedí živý Bůh. Obžalovanému je vytýkáno: „Bože, ty jsi vládce nad celým světem a nechal jsi to všechno krachnout. Jak si to představuješ?“

Věříte, že to takhle jde? Že sedíte na židli soudce a Bůh na lavici obžalovaného?

Věříte tomu?

V této souvislosti bych chtěl vyprávět jeden milý příběh. Když jsem byl úplně mladý farář, bylo mi dvacet sedm – to jsem měl ještě všechny vlasy – přišel jsem do Essenu. Sotva jsem tam dorazil, vypukla stávka horníků. Je možné to chápat, protože horníci byli mizerně placeni. Na každém druhém rohu stála hospoda, kam dennodenně nosili své peníze. To byly skutečně příšerné podmínky! V mém okrsku – měl jsem tenkrát hornický okrsek – všechno vřelo. Když jdu jednoho dne přes náměstí, na krabici od mýdla tam stojí řečník a mluví asi ke stovce mužů. Mluvil a mluvil – ani nevím, co říkal. Najednou ale utne svoji řeč, protože mě poznal. „Helemese,“ říká. „Támhle nám jde jeden černoprdelník!“ – tak se říkalo farářům. „Pojď k nám, kněžoure!“

Když mě někdo přátelsky pozve, přijmu pozvání, když je to jenom trošku možné. Tak jsem šel. Byl to nezapomenutelný obrázek. Stál tam tenhle chlapík na krabici od mýdla a kolem asi sto mužů. Udělali mi místo. Když jsem už stál před ním, všechna hořkost jeho srdce se vyvalila ven. „Tak ty, kněžoure, říkáš, že je Bůh?“

„Ano,“ říkám, „Bůh žije!“ „Takže,“ on na to, „jestli tenhle Bůh žije, čemuž nevěřím, tak jednou, až umřu, předstoupím před Jeho trůn. A tam Mu řeknu: ‚Bože, ty jsi dopustil, aby děti umíraly hladem a aby se jiní přezírali a nevěděli, co s penězi! Ty jsi dopustil, aby tisíce lidí umíraly na bojištích, dopustil jsi velikou nespravedlnost na světě, ty jsi dopustil, že se muži ožirají a pak mlátí své manželky, ty jsi dopustil,‘“ tak vypočítal všechno možné a uzavřel to slovy: „Pryč s tebou, Bože!“

Když už došel až sem, řval jsem s gustem s ním: „Pryč s takovým Bohem!“ „No teda,“ řekl, „jste přece farář, ne?“ „Jasně. Pryč s takovým Bohem!“ „Tak tomu už vůbec nerozumím.“

Odpovídám mu: „Poslyš, člověče. Slez z tý bedny a nech mě mluvit!“ Sestoupil a já vystoupil na krabici. Pak jsem mu vysvětlil:

„Představ si, člověče Boha, před kterého předstoupíš, otevřeš si hubu a na konci řekneš: ‚Vodprejskni!‘. Takový Bůh neexistuje. Takový je jenom v tvé hlavě. Toho sis vymyslel! To je modla! Všichni bohové, které si lidi vymysleli, jsou modly. Takový Bůh, kterého bys mohl obžalovat a kterého chceš soudit, prostě neexistuje! Ale,“ říkám mu z krabice od mýdla, „je jeden skutečný, živý Bůh. A jednoho dne před Ním budeš stát. A bude se tě ptát: ‚Jak jsi mohl?‘ Já tvůj život neznám, ale Bůh se tě bude ptát. Pak nebudeš schopen odpovědět ani na jednu z tisíc otázek! A pak se může stát, že Bůh řekne: ‚Pryč s tebou!‘ Takový Bůh existuje – Bůh, který se ptá, který nás obžalovává a který nás může vyhnat pryč, takový Bůh existuje!“ Je to vůbec hloupost, když se začínáme ptát: „Jak to může Bůh dopustit?“ V tom se ukazuje celá šílenost naší doby, že lidi vidí Boha jako bezmocného a neškodného. Možná je tím vinna i církev – nevím – když se pořád mluví jen o „milém Bohu“. Měli bychom mít bázeň před Bohem, protože On je svatý Bůh. Jednou před Ním budeme stát všichni. Tehdy budou všechny naše tajné hříchy zjevné. A pak se může stát, že skončíte v pekle. Takového Boha bychom se měli bát. Před Ním nám zůstává každá žaloba vězet v krku.

C. Musím ještě pokračovat v odklízecích pracích. Teď, když už jsme u bodu c, musíte v duchu zařadit čtyřku. Teď už je to trochu těžší. Dlouho jsem přemýšlel, jestli to mám říkat na takhle velkém shromáždění.

Víte, k odklízecím pracím patří následující: Otázka „Jak to může Bůh dopustit?“ je ještě docela neškodná. Je to totiž tak, že Bůh nejenže věci připouští, On je taky dělá! Bůh činí hrozné věci. Víte to? Chtěl bych skoro říct: „Bůh je tím vším vinen!“

Bylo to 5. března 1945, kdy přišel první velký, hrozný letecký útok na Essen. Celý otřesení vycházíme ze sklepa, všechno hoří. Říkám ženě: „Nedá se tu už dýchat, vezmi děti a utíkejte na volné prostranství!“

Pokouším se hasit, vpadnu do domu, všechno hoří. Všude dokola hoří domy. Obyvatelé utekli. Jsem sám v moři plamenů. Chci přeci jen aspoň něco zachránit, své knížky, věci našich dětí nebo něco jiného. Otáčím kohoutkem – ale žádná voda neteče. Tak tam stojím ve svém milovaném domě a mám hroznou zlost! Ani nevím, na koho. Na Američany, na Hitlera nebo – na Boha? Najednou mě něco napadá. Možná znáte knihu s biblickými hesly, kterou vydává Jednota bratrská v Herrnhutu, kde je na každý den vybrán jeden výrok ze Starého a jeden z Nového zákona. Toho rána jsme při ranní pobožnosti – naše rodina má totiž každé ráno chvilku nad Písmem – také četli tyhle vybrané výroky. A víte, jaké to zrovna byly? Slovo z proroka Ámose: „Stane-li se ve měs-tě něco zlého, zda nejedná Hospodin?“

„Pane,“ říkám, „ty jsi zapálil můj dům. To je sice hrozné, ale zároveň uklidňující.

Ty to smíš!“

Vyprávěl jsem to jednou jednomu mladému muži. „Bůh vůbec není tak bezmocný a neškodný, Bůh činí hrozné věci.“ Na to mi odpovídá: „Člověče, jestli je Bůh vším vinen, tak to je v pohodě! Pak je to teda Jeho vina, když hřeším. To je skvělý. Tak si můžu vsele hřešit, když Bůh je tím vším vinen!“

Odpověděl jsem mu: „Jo, můj milý, když ty tak hrozně hřešíš, i tím je Bůh vinen. V Bibli přeci stojí:

Protože lidé nechťeli vzdát Bohu čest, Bůh je nechal napospas nečistým vášním jejich srdcí. (Ř 1,26)

Nechal je žít ve lži a sporech v rodinách, ve smilstvu a ve válce. Že my hřešíme, to je už Boží soud. Když zde sedí lidé spoutaní hříchem, kteří žijí ve sporech se svými bližními – stojíte pod Božím soudem. Vy musíte né návidět, protože jste Mu nevdali čest! Už to, že hřešíme, je Boží soud. Toho bychom se měli děsit. „Bůh je vydal napospas, aby dělali, co se nesluší.“ Když si tohle člověk uvědomí, je ten problém najednou daleko, daleko horší. „Pane, ty nás necháváš napo-

spas naší bezbožnosti a mlčíš! Necháváš svět tonout v katastrofách – a mlčíš!

A člověk ti zlořečí a žije bez tebe – a ty mlčíš! Pane, v jaké jsme tmě!“ Je to dost tíživá otázka: „Jak to může Bůh dopustit?“ Když o ní přemýšlíme dál, pochopíme, že je třeba Boha se bát, mít bázeň před Bohem. Ničeho se nebojím tolik jako živého Boha.

Jednoho dne jsem mluvil s jedním novinářem. Dlouho se mnou diskutoval, až jsem mu na rovinu řekl: „Víte, já nerad diskutuju. Je to tak nudné a k ničemu to nevede. Řekněte mi – ano nebo ne – měl jste už někdy strach před Bohem?“

„Ne, vůbec!“ odpověděl, „Strach před milým Bohem? Proč bych měl?“ Na to jsem mu řekl: „Tak už nemusíte dál nic říkat, protože jste ještě nic nepochopil.“

Neštěstím našeho století je, že se už Boha nebojíme. A místo toho, aby se v církvích ze všech kazatelen volalo: „Pozor, Boha je třeba se bát!“, pomáháme, aby se všechno zdálo tak bezmocné a neškodné. Jednoho dne umřeme. Máme jen jeden život. Pak budeme stát před tímhle Bohem, úplně sami. Tehdy nám dojde, co to znamená:

„... vydal nás, nechal nás.“

Tak, teď se musím dál věnovat otázce: „Jak to může Bůh dopustit?“

D. Abych mohl dát skutečně dobrou odpověď, musím znovu do svého kázání zapříst jednu osobní zkušenost. Nejprve musím říci: když se koukám po světě sem a tam, nikde nevidím znamení Boží lásky. Tady je šťastná rodina – a najednou jejich dítě spadne pod auto. Konec. Všechno pryč. Proč?

Rozumíte? Všechno, čemu svět říká štěstí, stojí na hliněných nohou. Má nás Bůh vůbec rád?

Tak, teď vám budu vyprávět svůj příběh. Blížil se konec války a Essen byl znovu zasypán bombami. O tři dny později jsem šel večer po ulici, protože jsem měl v jednom sklepe věst biblickou hodinu. Najednou zakopnu o kus zdi, ale když se podívám blíž, nebyl to kus zdi, ale mrtvý člověk. Mrtvola, která tu už ležela tři dny. Napadlo mě slovo z Bible (z pro-

roka Jeremiáše): „Vaše mrtvoly budou ležet na ulicích jako hnůj.“ Děsím se a přemýšlím: „Jak nás Bůh vydal,“ když z jednoho sklepa vychází jeden člověk a jde ke mně a říká: „Přijde vám to hrozné? Ukážu vám něco jiného. Pojďte se mnou!“ Vedl mě do dvora jedné správní budovy, kde býval bunkr. Bomba ho zasypala a všichni tam zemřeli. Toho dne vyhrabali mrtvoly z toho bunkru. Ležely na dvoře. Ženy, vyhublé ženy. Ach, tyhle ženy neměly ani ten nejmenší zájem na Velkoněmecké říši. Ty chtěly jenom žít. A děti, děti! Viděl jsem před sebou jeden obraz Hanse Thomy, kde děti na kvetoucí louce tančí kolem stromu. A teď tady ležely: hubené ručičky, udušené, s modrými obličejí. Ten muž odešel, padla tma. Slyšel jsem jenom vodu kapající z okapu. Najednou se mě zmocnilo zoufalství – rozumíte tomu? – řekl jsem: „Bože, jak to můžeš dopustit? Můj Bože, ty to dokonce sám děláš! Proč to děláš? Proč mlčíš?“ Můžu jenom říci, jak to bylo. Ve stejném okamžiku mi v mysli zářilo slovo z Bible: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ A najednou jsem pochopil: Bůh mlčí, Bůh se skrývá ve tmě. Je tolik tajemství, kterým nerozumím. Ale jako maják září láska Boží. Je tu jeden světlý bod, kde získávám světlo – kříž Ježíše Krista. Neboť Bůh tak miloval svět – tenhle hrozný svět, který na něj kašle – že dal svého Syna! Když mi někdo řekne: „O křesťanství nechci nic slyšet!“, můžu mu jen odpovědět: „I pro tebe zemřel Boží Syn!“ Někdo žije až po uši ve špíně, ale přesto smí vědět:

Bůh mě tak miloval, že kvůli mně vydal svého Syna na smrt!

Když vůbec nic nevíte, když vůbec ničemu nerozumíte, můžete pochopit aspoň tohle: „Jak moc mě musíte Bůh milovat, že vydal svého Syna, svatého Syna Božího, Pána Ježíše, kvůli mně na smrt!“ Lásku Boží nacházím v Ježíšově kříži. Tam umírá Syn Boží za mě. Tam se otvírá pramen, který mě očišťuje od vší viny. On je oběť, která mě usmírjuje se svatým Bohem. On otvírá dveře do nebe!

Pod Ježíšovým křížem nachází pochybovač, hříšník i samospravedlivý zákoník lásku Boží. Proto to nemá žádný smysl, když kritizujeme: „Proč Bůh dělá tohle a tamto?“ Na tuhle otázku nedostaneme žádnou odpověď. Nejsme Boží tajní radové. Ale chtěl bych vás vzít k ukřižovanému Spasiteli. Kdo Ho našel, už se neptá: „Proč to děláš?“ Kdo skrze Ježíše Krista, má pokoj s Bohem, už se neptá, ale je skrytý v lásce Boží.

Už s lidmi nediskutuji o tom, proč Bůh dělá tohle nebo tamto, říkám jim: „Obrať se k Pánu Ježíši! Hledej Ho, dokud Ho nenajdeš, a dej mu svůj život. Pak najdeš pokoj, odpuštění, milost, štěstí a naději, a staneš se dítětem Božím. Pak už se nepotřebuješ ptát, proč to Bůh všechno dělá. Děti nevědí a nerozumí všemu, co jejich Otec dělá.

Doufám, že jste mi porozuměli. Takovéhle téma se vlastně ani nedá v krátkosti vyčerpávat. Je to složitý problém. Ale chtěl bych vám k tomu říci ještě dvě věci. Možná cítíte, že tahle moje řeč je osobně zbarvená. Bůh mě tak vedl, že jsem se někdy dostal do strašných temnot a nikde nenacházel světlo – až jsem během chvilky zahlédl tvář Pána Ježíše a z Jeho kříže slyšel slova: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, zavola jsem tě jménem, jsi můj!“

Jsou jistě lidé, kteří právě teď procházejí utrpením. Dnes mi jedna dívka řkala zoufale: „Už nemůžu žít, už nemůžu! Už nemůžu!“ Nebyla to žádná stařena. Její slova přicházela z hloubi její duše, byl jsem tím otřesen. Přemohla mě ta její bolest. Možná i tady jsou lidé, kteří také procházejí temným obdobím a říkají: „Už nemůžu dál žít.“

Víte, že v Západním Německu je více sebevrahů než obětí autonehod? A že polovina sebevrahů jsou mladí lidé do dvaceti let? Kolik zoufalství je mezi námi! Chtěl bych vám ukázat, jaké světlo vychází z Ježíšova kříže. A když jste v temnotě, chci vám říci: nejde o to, abyste pochopili, proč musíte procházet touhle bídou. Ptejte se raději: K čemu je to dobré?

I tenhle bod vám chci ozřejmit jedním příběhem. Už jsem ho tisíckrát vyprávěl, je

zaznamenánavšechnahrávkách, alemusím jej ještě jednou zopakovat. Patří sem. Je to jeden z mých nejkrásnějších zážitků, které mám. Jako mladý farář jsem přišel do hornického okrsku. Bylo to tam hrozné, opravdu hrozné! Všichni lidé tam byli ateisté! Ale pak se přeci jen postupně utvořil okruh mužů, kteří uvěřili. Samí mladí chlapi mezi dvaceti a třiceti. Bůh je přitáhl! Pod vlajkou kříže lidé přišli k víře. Jednoho dne mi řekli moji muži: „Ty, Buschi,“ – všichni jsme si tykali – „v té a té ulici bydlí jeden horník, který se vážně zranil v dole. Kámen mu spadl na páteř. Je napolo ochrnutý.“ Často totiž stačí jen malá rána do páteře a člověk zchromne od pasu dolů. „Jmenuje se Amsel a je celý zoufalý. Propustili ho z nemocnice, je to mrzák. Zajdi za ním!“

Tak jsem navštívil Amsela. To je srandovní jméno, že? (Amsel je německy kos.) Už je v nebi, tak o něm můžu klidně vyprávět. Když jsem vešel do jeho domku, bylo tam pravé peklo. Nemocný seděl na kolečkovém křesle a kolem něj pár chlapů, hráli karty, kleli, řvali a pili tvrdý alkohol! Když mě uviděli, bylo chvílku ticho, ale pak začali: „Černoprdelník! Černý drozd!“ (Přitom jsem měl světlý kabát – ale to bylo jedno. Taky jsem měl blond vlasy. Ale i tak jsem byl „černý drozd“.) Pak spustil sám nemocný Amsel. Ještě ho vidím před sebou: byl to velký a silný muž. „Ty ztracenej knězoure! Kde teda byl tvůj Bůh, když mi kámen spadl na záda? Kdyby byl Bůh – copak by to mohl dopustit? Proč mi

tohle natopil?“ Bylo to tak hrozné, že jsem ze sebe nedostal ani slovo. Občas můžeme zahlédnout, že peklo začíná už tady. Peklo je svět bez Boha, plné zoufalství. Po tváři mi stékaly slzy, až jsem musel vyjít ven a druhého dne říct mým chlapům: „Poslouchejte, s tím se nedá nic dělat. Tam proti mně stojí takové nepřítelství, že nevím, co si s tím počít.“

Ale tihle chlapi, ti mají takové hrubé, srdečné způsoby. Měli jsme malý sál, kde jsme se scházeli na biblické hodiny. Když jsem přišel příští pondělí na biblickou hodinu – místnost byla nacpaná k prasknutí – přímo přede mnou sedí na kolečkovém křesle Amsel! Chlapi ho prostě přivezli. Ani nevím, jestli se ho předtím ptali. A teď seděl přede mnou, v obličejí měl výraz jako kdyby mě chtěl sežrat. Text toho večera zněl: „Neboť tak Bůh miloval svět“ – ne že nám dá život bez starostí, ne že nás nenechá jíst plody našich hříchů – ale „že dal svého Syna!“

Když v temnotě hledáte světlo, jděte k Ježíši, Synu Božím! Visí na kříži pro nás, z hříšníků dělá děti Boží, usmíruje s Bohem, vykupuje nás z moci světa, ďábla a pekla. „I kdyby vaše hříchy byly rudé jako šarlat“ – to je zaslíbení! U Ježíše je odpuštění za hory hříchů. Vstal z mrtvých, žije a je tady s námi v týchle špinavý cimře.

pokračování v příštím čísle

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v červnu a červenci:

Daniela Nováková, Mgr. Miroslav Cano, Mgr. Petra Macičková, Josef Fojtík, Václav Basakin, Jana Šandrejová, Ing. Pavel Kohout, Alice Gelnarová, Marie Eisensteinová, Roman Duba, Marcela Křížová, Marie Harsová, Marie Legnerová, Marie Fenclová, Zdenka Boráková, Arcibiskupství pražské, Štefan Pilarčík, Marie Zemanová, Mgr. Miroslav Adlt, Ivan Klabal, Eugenie Miškovská, Marie Radikovská, Jan Blahuta, Marie Koutová, Markéta Zelinková, Martina Emmerlingová, Elena

Cásková, Irena Muhlová, Ing. Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Monika Zechovská, Martin Janousek, Jan Malý, Veronika Nováková, Marija Chufeshchuk, Tomáš Bayer, Jan Benda, Hana Borková, Josef Hurbiš, Mgr. Zdeněk Dubský, Ing. Vladislava Kácalová, Ing. Borek Tichý, PhDr. Jana Mančalová, Mariena Felnerová, Mgr. Bohumil Poláček, Dušan Zeman, Vladimír Benák, Pavlína Janovská (farnice Starý Jičín), Jan Mínarčík, Marie Jirásková, Markéta Salvětová, P. Pavel Mikuš, Ing. Daniel Žingor, Jana Světlá, Pavel Vachek, Stanislav Grubhoffer, Daniela Nováková, Mgr. Petra Macičková, Jan Sedláček, Jana

Šandrejová, Jaroslav Kašpařík, Magdalena Knorková, Josef Šich, Roman Duba, Petr Jansa, Mgr. Josef Vlček, Petr Procházka, Josef Stolař, Božena Petrásková, Jaromír Vacek, Anna Sokolová, Hana Samková, Ludmila Běhanová, Mgr. Miroslav Adlt, Zdenka Boráková, Petr Wanderburg, Margita Sabová, Arcibiskupství pražské, Felicitas Stránská, Anna Prusková, arie Zouharová, Ivan Klabal, JUDr. Vít Jiříček, Eugenie Miškovská, Marie Radikovská, Martin Hanák, Mgr. Jana Skalická, Svatopluk Pivoda, Dr. Pavel Princ, Josef Matura, František Pavlíšek, Jan Blahuta, Jana Hlaváčová, Marie Legnerová, Elena Cásková, Irena Muhlová, Ing. Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Ing. Pavel Dosoudil, Jan Szczurko, Martin Janousek, Monika Zechovská, Ing. Jiří Solař, Jan Malý, Veronika Nováková, František Pospíšil, Jan Benda, Hana Borková, Ing. Karel beneš, Tomáš Bayer, Ing. Jaromír Sedlák, MUDr. Marie Vrbová, Eva Vaverková, Václav Pikeš, Mgr. Zdeněk Dubský, Ing. Vladislava Kácalová, Ing. Borek Tichý, PhDr. Jana Mančalová, Mariana Felnerová, Mgr. Bohumil Poláček, Dušan Zeman, Ing. Vladimír Fajmon, Vladimír Benák, Magdalena Knorková, Jana Světlá, František Synek, Ottilie Marková, Ing. Vít Škoda, Ing. Daniel Žingor, Radek Pavelka, Markéta Salvětová, Marie Krechlerová, Radovan Schindler, Martina Tonarová, Josef Fojtík, Václav Šenk, Marie Hanusová, Martin Schleiss, ŘKF Nový Přerov.

Díky také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Běla Holečková, Olga Řezníková, Vlasta Lüftnerová, F.+K. Poláškoví, Anežka Kovaříková, Antonie Mičáková, Mojmir Pospíšil, Marta Železná, Sokolovi, Helena Mindáková, Tomáš Prokop, František Novotný, Ing. Karel Lavický, Ludmila Michálová, Josef Kopecký, Josef Smutný, Václav Zdráhal, Jaromír Štván, Anna Krčmářová, Jaromír Laifert, Anna Kolečkářová, Marie Žáková, Jana Marková, Marie Dobrozemská, Ladislav Zapletal, Evžena Zbytovská, Václav Kytl, Jan Rancík, Anna Klímková, Eduard Tomeček, Marie Valentová, Václav Brich, Richard Szentivanyi, Marie Beránková, Jana Janatová, Miloslava Herynková, Maria Frantová, Irena Schwarzová, Cecilie Mičulková, Jiří Ondruš, Lenka Kuřátková, Václav Kytl, Josef Handl, J.+J. Záleských, Jiří Halouzka, Marie Borková, Jiřina Horáková, Milada Busková, Pavel Kábrt, P. František Juchelka, Adolf Vondrášek, Drahomíra Voláková, Ludmila Holubová, Resmija Štiberová, Františka Evanžinová, Miroslav Pořízek, Marie Sovadinová, Jiřina Pospíšilová, Zuzana Benešová, Anna Pichová, Marie Vašinová, ŘKF Horní Dubňany, Hermína Balnarová, Irena Zlámáliková, Eliška Zapletalová, Růžena Bartošová, Mgr. Marcela Uhrová, Luděk Vondrák, Marie Utikalová, Hilda Turečková, Magda Grimová, Marta Holubová, Salesiánská provincie Praha, Pavel škoda, Ottilie Müllerová,

Mgr. Josef Štěrbá, Eva Součková, Marie Židková, Anežka Pavelková, Petr Záleský, Jiřina Pospíšilová, Juraj Gondorčín, Václav kytl, Jiřina Voldánová, Josef Bílek, Dagmar Jandorová, Bernardina Žižlavská, Marta Vaverová, Ludmila Okániková, Alfons Beneš, MUDr. Ludmila Zítková, Blanka Řičánková, Marie Orlíková, Marek Machala, Alena Kavanová, Vojtěch Hána, Miroslav Štěpánek, Ludmila Davidová, Vlasta Hálová, PhDr. Karel Gleisner, Anna Krčmářová, Jana Krajičková, Olga Odložilová, Jiřina Horáková, Ladislav Zapletal, JUDr. Helena Bradencová, Václav Schneider, Jiřina Šmejkalová, František Čápek, Jaroslav Januška, Ludmila Dohnalová, Antonie Mičáková, Anežka Šváčková, Jana Rybářová, Hana Kadeřábková, Věra Frydrychová, Jiřina Kopečná, Evžena Zbytovská, Adéla Havelková, Florián Krajník, Marie Vágnerová, ŘKF Horní Dubňany, ŘKF Bohdalov, Anna Klímková, Marie Pouličková, Antonie Vinklerová, Eduard Tomeček, Anna Zbranková, František Bruna, Marie Balíková, Květuše Čermáková, Naďa Dubnová, Jaromír Štván, Eliška Gotthardová, Blanka Petrovická, Anežka Kovaříková, Hedvika Dolníčková, Miroslav Pořízek, Martin Ulman, Alena Filipová, Anna Fialová, Ludmila Výšková, Smrčkoví, Karel Navrkal, Marie Pokorná, Cecilie Mičulková, Miloslava Nemřová, Vilém Larisch, Eliška Zapletalová, P. Jan Baščavský, ŘKF Louňovice, Jiří Kůla, Stanislava Šebová, Marie Demelová, Josef Stoklásek, Vlasta Hradská, Eustacha Baďurová, Lidie Vendelínová, Ludmila Vokatá, Olga Košátková, Zdenka Kunzová, Marie Knotková, Jiřina Horáková, Miroslav Ohaňka, Bohumila Ministrůvá, Miroslav Šváček, Karel Skříčka, P. Alois Jargus, Marie Páralová, Zdenka Svobodová, Františka Štefflová, Marie Továrková, Vítězslava Novozámská, Cecilie Hovadíková, Anežka Nováková, Hermína Balnarová, Bohumila Pavlíková, Marie Jašková, Marie Horáčková, Mgr. Marta Poelová, Anna Píchová, Marie Kasíková, Marie Polcrová, Božena Bradnová, Božena Jašková, Milada Busková, Sokolovi, Mgr. Marcela Uhrová, Lenka Kuřátková, Ludmila Holubová, Anna Tomková, Elfrída Prasková, Marta Železná, Jaromír Savko, Marie Procházková, Anežka Šváčková, Marie Zemčíková, Ing. Vladimír Vašků, Agnesa Veselovská, Resmija Štiberová, Zdeněk Jun, Marta Holubová, Jiřina Voldánová, Františka Chutná, Karel Vaňa, Jarmila Zizlerová, Miloslava Herynková, Vladimír Polcar, Eva Němcová, Petr Adamus, Marie Pouličková, Marie Pilná, Karel Zakopal, Jakub Štastný, Josefa Faicová, Adolf Bedřich Stroner, Josef Kratěna, Josef Bílek, Františka Evanžinová, Jan Klement, Anna Grómanová, Marta Vojáčková, Mojmir Stránský, Jiřina Vaňková, Marie Ježová, Ludmila Čuprová, Marie Sovadinová, Růžena Bartošová, Pavel Kábrt, Ing. Jaroslav Záleský, Josef Šindar, Navrkalovi, Ing. Marie Rumlová, Helena Kacálková, Vaculovičovi.

Děkujeme také všem, kteří nechtějí být uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná nebo jsou dárči anonymní

Křesťanská mezinárodní solidarita

P. O. Box 8
750 11 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí svou adresu. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI
P. O. Box 8
750 11 Přerov

Tel: 581 203 438
777 966 180 Vodafone
605 413 050 T-Mobile

e-mail: csi@csi-cr.cz
Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:
ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězňům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídá
Ing. František Kopečný.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.